

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 80 0 P 079079 20 Rev
Banjaluka, 02.03.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca R.M., advokata iz B., protiv tuženih 1.M.G. iz B., direktora D. a.d. B., 2. N.C. iz B., predsjednika Upravnog odbora D. a.d. B., 3.V.M. iz B., člana Upravnog odbora D. a.d. B., 4. R.S. iz V.O., člana Upravnog odbora D. a.d. B., 5. J.M. iz G.K., predsjednika Nadzornog odbora D. a.d. B., 6. S.M. iz B., člana Nadzornog odbora D. a.d. B., 7. K.B., iz B., člana Nadzornog odbora D. a.d. B. i 8. M.D. iz B., predsjednika Skupštine D. a.d. B., svi zastupani po N.S., advokatu iz B., radi isplate duga, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 20 Gž 2 od 25.08.2020. godine, na sjednici održanoj dana 02.03.2022. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 20 Gž 2 od 25.08.2020. godine se preinačava i sudi:
Žalba tužioca se djelimično usvaja, presuda Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 19 P 2 od 20.12.2019. godine se preinačava u odbijajućem dijelu odluke o primarnom tužbenom zahtjevu, tako što se obavezuju svi tuženi, kao solidarni dužnici, da tužiocu isplate iznos od 6.600,00 KM, a tuženi N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B., svi solidarno i iznos od 6.000,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe (17.08.2016. godine) pa do konačne isplate, dok se žalba tuženih odbija.
Odluka o troškovima parničnog postupka se preinačava tako što se tuženi obavezuju da tužiocu na ime troškova cijelog postupka plate 937,50 KM.

Obje nižestepene presude se ukidaju u dijelu odluke o eventualnom tužbenom zahtjevu.

U preostalom dijelu revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 19 P 2 od 20.12.2019. godine odlučeno je:

I. Odbija se u cjelosti primarni tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:
„Obavezuju se svi tuženi, kao solidarni dužnici, da tužiocu isplate iznos od 20.124,00 KM, a tuženi N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B., svi solidarno i iznos od 18.576,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.), pa do konačne isplate, kao i nadoknaditi mu troškove ovog parničnog postupka a sve to u roku od 30 dana po pravosnažnosti ove presude a pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.“

II. Djelimično se usvaja slijedeći-eventualni tužbeni zahtjev tužioca pa je

1. Tuženi M.G. iz B. dužan tužiocu isplatiti iznos od 4.320,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.) pa do konačne isplate.

2. Tuženi M.D. iz B. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 4.320,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.) pa do konačne isplate.

3. Tuženi J.M. iz G.K. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 4.320,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.) pa do konačne isplate.

4. V.M. iz B. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 8.010,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.) pa do konačne isplate.

5. R.S. iz V.O. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 8.010,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016 g.) pa do konačne isplate.

6. Tuženi S.M. iz B. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 8.010,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016. godine) pa do konačne isplate.

7. Tuženi K.B. iz B. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 8.010,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016. godine) pa do konačne isplate.

8. Tuženi N.C. iz B. dužan je tužiocu isplatiti iznos od 8.010,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja će se računati od dana podnošenja tužbe (17.08.2016. godine) pa do konačne isplate.

III. Preko dosuđenih iznosa, tužbeni zahtjev je odbijen.

IV. Tuženi su dužni tužiocu nadoknaditi i troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.000,00 KM, sve to u roku od 30 dana po pravosnažnosti ove presude, pod prijetnjom mjera prinudnog izvršenja.“

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 20 Gž 2 od 25.8.2020. godine žalba tužioca je odbijena i presuda Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 20 Gž 2 od 20.12.2019. godine u stavu I i III izreke potvrđena.

Žalba tuženih je djelimično uvažena i presuda Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079079 20 Gž 2 od 20.12.2019.godine u stavu II i IV izreke djelimično preinačena tako što se: iznos glavnog duga za tužene M.G., M.D. i J.M. od po 4.320,00 KM preinačava na iznose od 825,00 KM ponaosob;

- iznos glavnog duga za tužene V.M., R.S., S.M., K.B. i N.C. od po 8.010,0 KM preinačava na iznose od 2.025,00 KM ponaosob;

- iznos troškova postupka je u stavu IV izreke od 1.000,00 KM preinačava na iznos od 200,00 KM.

U preostalom dijelu žalba tuženih je odbijena, i presuda u stavu II i IV izreke potvrđena.

Obavezan je tužilac da tuženima nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 761,60,00 KM, a preko dosuđenog da zatraženog iznosa zahtjev tuženih se odbija.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i usvoji primarni tužbeni zahtjev, odnosno da se preinači u dijelu koji se odnosi na eventualni tužbeni zahtjev na način da se potvrdi prvostepena presuda.

U odgovoru na reviziju tuženi predlažu da se revizija odbije.

Revizija je djelimično osnovana.

Tužilac je u ovoj parnici traži da mu tuženi plate troškove zastupanja u predmetu Osnovnog suda u Bijeljini koji je vođen pod brojem: 80 0 P 004549 07 P, te je postavio primarni tužbeni zahtjev da se obavežu svi tuženi, kao solidarni dužnici, da tužiocu isplate iznos od 20.124,00 KM, a tuženi N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B., svi solidarno i iznos od 18.576,00 KM, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe (17.08.2016. godine), pa do konačne isplate, te eventualni tužbeni zahtjev da mu tuženi M.G., M.D. i J.M. plate svaki po 4.560,00 KM, a tuženi N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B. plate svaki po 8.610,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima ovog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac zastupao tužene u predmetu Osnovnog suda u Bijeljini koji je vođen pod brojem: 80 0 P 004549 07 P po tužbi B.M. i drugih (ukupno 23 tužioca), podnesenoj 09.03.2007. godine, radi naknade štete, u kojoj je vrijednost spora označena na iznos od 344.390,00 KM; da je u tom predmetu dana 12.03.2018. godine donesena presuda broj 80 0 P 004549 17 P 5 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužilaca u cijelosti (stav I), a stavom II obavezani tužiocu da tuženom M.G., N.C., V.M. i R.S. nadoknade solidarno troškove tog postupka u iznosu iz stava II izreke pojedinačno

navedenih; da je navedena prvostepena presuda potvrđena presudom Okružnog suda u Bijeljini donesenoj pod brojem 80 0 P 004549 18 Gž 2 dana 17.01.2019. godine; da tuženi nisu platili naknadu za izvršene usluge zastupanja tužiocu; da je u naprijed navedenom parničnom postupku vrijednost spora u tužbi određena na iznos od 344.390,00 KM, da bi se kasnije kroz taj parnični postupak u pojedinim segmentima vrijednost spora označavala i sa iznosom od 311.390,00 KM, ali da u tom spisu nema dokaza da je u tom parničnom postupku utvrđivana druga vrijednost spora od vrijednosti spora naznačene u tužbi tužilaca; da je tužilac za tužene sačinio odgovor na tužbu, dana 07.09.2009. godine je sve tužene zastupao na pripremnom ročištu koje nije održano, dana 26.11.2009. godine ih je zastupao na pripremnom ročištu koje takođe nije održano, dana 24.12.2009. godine je sačinio odgovor na preinačenu tužbu tužilaca obrazložen i potreban za zaštitu prava stranaka koje zastupa, dana 16.02.2010. godine ih je sve zastupao na pripremnom ročištu koje je održano, dana 24.05.2011. godine takođe ih zastupao na održanom pripremnom ročištu, dana 15.07.2011. godine izjavio odgovor na žalbu, dana 16.04.2013. godine pristupio na pripremono ročište koje je odgođeno; da je 15.05.2013. godine u spis uložen podnesak advokata T.D. kao odogovor na uređenju tužbu tužilaca, podnesen u ime i za račun ovdje tuženih M.G., M.D. i J.M., uz dostavu uz podnesak punomoći za advokata D.T. od strane tuženih M.G., M.D. i J.M.; da je zaključno sa prisustvom na pripremnom ročištu 16.04.2013. godine, tužilac kao advokat zastupao sve tužene, a dalje je tužene M.G., M.D. i J.M. zastupao advokat T.D.; da je tužilac ostale tužene: N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B. nastavio da zastupa i kasnije, sve do momenta kad im je otkazao punomoćje, odnosno 21.04.2016. godine, te je u njihovo ime i za njihov račun u tom parničnom postupku obavio slijedeće radnje: 16.05.2013. godine odgovor na preciziranu tužbu; 28.05.2013. godine, 12.06.2013. godine te 03.09.2013. godine ih zastupao na održanim glavnim raspravama, da bi na glavnoj raspravi od 15.10.2013. godine uz saglasnost stranaka bio određen prekid postupka, te je tužene navedne pod brojem 2, 3, 4, 6, i 7 zastupao i na glavnoj raspravi održanoj 04.12.2014. godine; da je tužilac kao zastupnik tuženih N.C., V.M., R.S., S.M., K.B. zastupao iste i nakon tog perioda i sastavio i odgovor na preciziranu tužbu od 16.05.2013. godine.

Polazeći od toga da je tužilac zastupao tužene G.M., D.M. i M.J. do 14.05.2013. godine, a kao zastupnik tuženih N.C., V.M., R.S., S.M., K.B. iste zastupao i nakon tog perioda, do 21.04.2016. godine, da tuženi nisu ništa isplatili tužiocu vezano za naknadu za zastupanje, prvostepeni sud nalazi da tužilac kao punomoćnik tuženih u tom parničnom postupku ima pravo da u ovoj parnici potražuje naknadu u visini određenoj Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj 68/05, dalje: Tarifa), jer nema dokaza da je između tužioca i tuženih ugovoreno pružanje pravne pomoći u naprijed navedenom parničnom postupku u paušalnom iznosu, koji ugovor se zaključuje u pismenoj formi (član 3. Tarife), odnosno ne postoji pismeni ugovor između parničnih stranaka kojim su advokat i tuženi ugovorili visinu nagrade i visinu troškova za rad advokata u naprijed navedenom parničnom postupku da bi na taj način isključili primjenu Tarife u ugovorenom dijelu.

Dalje prvostepeni sud zaključuje da tuženi u ovom postupku imaju status formalnih suparničara, zbog čega je primarni tužbeni zahtjev odbio, a djelimično usvojio sledeći, eventualni tužbeni zahtjev i dosudio tužiocu troškove u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata i to:

- za zastupanje tuženih M.G., M.D. i J.M., koje je tužilac zastupao sve do 14.05.2013. godine, na ime sastava odgovora na tužbu od 05.03.2009. godine, shodno Tar.br.2. i 12., Adv. tarife 750,00 KM, pristupa-zastupanje na odloženom ročištu od 07.09.2009. godine shodno Tar. br.2,

(50% osnovne naknade) -300,00 KM, pristup-zastupanje na odloženom ročištu od 26.11.2009 godine shodno Tar. br.2, (50 % osnovne naknade) - 300,00 KM, odgovor na preinačenu tužbu 750,00 KM, pristup - zastupanje na ročištu održanom 16.02.2010 g. shodno Tar. br.2 i 9. Tarife - 660,00 KM , pristup -zastupanje na ročištu održanom 24.05.2011. g. shodno Tar. br.2 i 9. Tarife - 660,00 KM, Odgovor na žalbu od 15.07.2011 g., shodno Tar.br.2. i 12., Tarife 600,00 KM, za zastupanje na odloženom ročištu od 16.04.2013 godine, shodno Tar. br.2, -300,00 KM, što ukupno iznosi 4.320,00 KM.

- za ostale tužene, koje je tužilac je nastavio da zastupa i kasnije, sve do momenta kad im je otkazao punomoćje, odnosno 21.04.2016. godine, tužiocu pripada, pored gore navedenih 4.320,00 KM (za tužene M.G., M.D. i J.M.) i naknada za izvršene sledeće procesne radnje: odgovor na preciziranu tužbu od 16.05.2013. godine, shodno Tar. br.2. i 12., Tarife - 750,00 KM, pristup-zastupanje na ročištu održanom 28.05.2013. godine, shodno Tar. br.2. i 9. Adv. tarife - 660,00 KM, pristup-zastupanje na ročištu održanom 12.06.2013. godine, shodno Tar. br.2. i 9., Tarife - 660,00 KM, pristup-zastupanje na ročištu održanom 03.09.2013. godine, shodno Tar. br.2. i 9., Tarife - 660,00 KM, pristup-zastupanje na ročištu održanom 15.10.2013. godine, shodno Tar. br.2. Tarife -300,00 KM, /50% osnovne nagrade/, pristup-zastupanje na ročištu održanom 04.12.2014. godine, shodno Tar. br.2. i 9., Adv. tarife - 660,00 KM, što ukupno iznosi 3.690,00 KM tako da ukupan duga svakog od ostalih tuženih, izuzev M. G., M.D. i J.M., u situaciji u kojoj su oni obični-formalni suparničari, iznosi 8.010,00 KM, što odgovara naknadi za radnje koje je tužilac preduzeo prilikom zastupanja tuženih u tom predmetu, a visina naknade koja pripada tužiocu za taj rad je usklađena sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata i to članovima 2.9. i 12. i odlukama suda iz tog predmeta, pa je tužene obavezao da tužiocu isplate naprijed navedene iznose, a preko dosuđenih iznosa tužbeni zahtjev je odbijen.

Po ocjeni prvostepenog suda neosnovan je zahtjev tužioca za isplatu paušalne nagrade od 25 % na osnovu nagradu za sastav odgovora na žalbu, budući da nije dokazao, niti to slijedi iz stanja spisa, koje je to sporedne radnje za račun tuženih preduzeo za koje Tarifom nije priznata nagrada u cilju izvršavanja navedene radnje za koje mu je priznata nagrada. Odlučujući o istaknutom prigovoru zastare, prvostepeni sud zaključuje da potraživanje tužioca nije zastarjelo i da se u konkretnom slučaju primjenjuju propisi kojima se reguliše opšti rok zastarjelosti potraživanja iz člana 371. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO) obzirom da zakonom nije određen neki drugi rok zastarjelosti.

Drugostepeni sud je žalbu tužioca odbio, a žalbu tuženih djelimično uvažio i sudio kao u izreci te presude temeljem odredbe člana 226. i 229. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Obrazložio je da je pravilno prvostepeni sud utvrdio da su tuženi obični formalni suparničari, zbog čega se vrijednost predmeta spora ne određuje prema zbiru svih zahtjeva tužilaca, nego prema vrijednosti predmeta spora od 46.525,00 KM koji je po tužbi od 09.03.2007. godine najviši postavljeni zahtjev pojedinačnog tužioca posmatrano u odnosu na sve ostale iz tužbe, zbog čega nalazi da su neosnovani navodi žalbe tužioca da se u konkretnom slučaju radi o materijalnim suparničarima i da treba usvojiti primarno postavljeni tužbeni zahtjev, te tužene solidarno obavezati na plaćanje utuženog duga tužiocu.

Po ocjeni drugostepenog suda osnovano tuženi pobijaju prvostepenu presudu u usvajajućem dijelu tužbenog zahtjeva tužioca (stav II izreke presude) navodima da su tužiocu dosuđeni previsoki iznosi i da je sud, prilikom dosude tužiocu utuženih iznosa koje od tuženih potražuje po osnovu zastupanja kao njihov advokat u ranije završenom parničnom postupku koji se vodio pred pod brojem 80 0 P 004549 17 P 5, propustio da primijeni odredbu iz člana 10/2 važeće Tarife.

Stoga, polazeći od toga da su tuženi u tom parničnom postupku imali status običnih formalnih suparničara, da tuženi tužiocu nisu platili ništa od naknade za zastupanje, da je tužilac u tom parničnim postupku zastupao sve tužene do 15.05.2013. godine, kada su mu punomoć otkazali tuženi M.G., M.D. i J.M., drugostepeni sud je primjenom člana, 386, 396, i 387. ZPP, u vezi sa članom 2. Tb. i 10. važeće Advokatske tarife, tužiocu dosudio po osnovu zastupanja tuženih u ranije završenom parničnom postupku troškove prema vrijednosti predmeta spora od 46.525,00 KM koji je po tužbi od 09.03.2007. godine najviši postavljeni zahtjev pojedinačnog tužioca posmatrano u odnosu na sve ostale (jer su i tužioci u tom postupku bili obični formalni suparničari zbog čega se vrijednost predmeta spora ne određuje prema zbiru svih zahtjeva tužilaca, nego prema najvišem zahtjevu pojedinačnog tužioca u odnosu na sve ostale iz tužbe, pa kasnije promjene u visini ne utiču na vrijednost predmeta spora).

Slijedom toga drugostepeni sud nalazi da se troškovi tužioca sastoje od sledećih nagrada i to:

Za sve tužene: dosuđene nagrade se odnose na sastav odgovora na tužbu od 05.03.2009. godine po advokatu i za sastav odgovora na preinačenu tužbu od 23.11.2009. godine po advokatu u iznosu od po 150,00 KM (osnovna nagrada 600,00 KM uvećana za 100 % po tarifnom broju 10. uvećanje zbog zastupanja više tuženih, što iznosi 1.200,00 KM koja se dijeli na 8 tuženih u čije ime je dostavljen odgovor na tužbu i odgovor na preinačenu tužbu po istom advokatu, što iznosi 150,00 KM po tuženom prema Tb10/2 Tarife), zatim za zastupanje na odloženim ročištima 07.09.2009. godine, 26.11.2009. godine, 16.04.2013. godine, u iznosu od po 75,00 KM po tuženom, za zastupanje po advokatu na održanim ročištima od 16.02.2010. godine i 24.05.2011. godine u iznosu od po 150,00 KM po tuženom (po istoj formuli kao i za sastav odgovora na tužbu i odgovora na preinačenoj tužbi).

Dakle, za zastupanje svakog tuženog ponaosob do 15.05.2013. godine tužiocu pripada naknada od po 825,00 KM.

Shodno naprijed navedenom, drugostepeni sud je obavezao tužene M.G., M.D. i J.M. da tužiocu po osnovu zastupanja u tom parničnom postupku plate ponaosob iznos od 825,00 KM.

Kako je od 15.05.2013. godine tužilac u tom parničnom postupku nastavio da zastupa ostale tužene: N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B., drugostepeni sud zaključuje da mu pripada po tom osnovu: za sastav odgovora na preciziranu tužbu od 16.05.2013. godine, te zastupanja ovih tuženih na glavnim raspravama održanim 28.05, 12.06. 03.09. sve 2013. godine, iznosi od po 240,00 KM (osnovna nagrada od 1.200,00 KM se dijeli sa pet), za zastupanje na održanom ročištu od 04.12.2014. godine po advokatu u iznosu od po 240,00 KM. Uz činjenicu da je ove tužene tužilac zastupao i do 15.05.2013. godine (dakle od početka), to se ovom iznosu dodaje i iznos od 825,00 KM, za svakog od ovih pet tuženih ponaosob. Dakle, ukupno su tuženi N.C.,

V.M., R.S., S.M. i K.B. dužni da tužiocu po osnovu zastupanja u tom parničnim postupku plate ponaosob iznose od po 2.025,00 KM.

Drugostepeni sud nije dosudio tužiocu nagradu za neodržano ročište od 15.10.2013. godine budući da je na raspravi od 15.10.2013. godine određen prekid postupka na saglasan prijedlog punomoćnika svih parničnih stranaka. Takođe je odbio zahtjev tužioca za isplatu nagrade za sastav odgovora na žalbu od 15.07.2011. godine budući da isti trošak nije bio nužan i potreban za vođenje parnice.

Pobijana odluka nije pravilna.

Iz činjeničnih utvrđenja tokom postupka proizlazi da je po usmenom ugovoru o nalogu (odredbe članova 749. do 770. ZOO) tužilac kao advokat, zastupao tužene u postupku kod Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 004549 07 P, po tužbi ukupno 23 tužioca, akcionara AD D. B. podnesenoj 09.03.2007. godine, protiv između ostalih i ovdje tuženih, direktora i članova uprave Društva, radi naknade štete akcionarima nastale prekoračenjem ovlaštenja u upravljanju društvom, temeljem čega akcionari srazmjerno svom učešću u osnovnom kapitalu društva traže da im tuženi solidarno nadokade štetu, tako da se u odnosu na pojedine tužioce traži da im tuženi (pojedini) solidarno plate određene iznose na ime naknade štete, kako je navedeno u tužbi, u kojoj je vrijednost spora označena na iznos od 344.390,00 KM i predstavlja zbir zahtjeva svih tužilaca u odnosu na sve tužene.

Suparničarstvo je institut predviđen odredbom člana 362. ZPP, kojom su određeni uslovi pod kojima se u svojstvu tužioca ili tuženog može pojaviti više lica, tako da ono može biti materijalno (član 362. stav 1. tačka 1. ZPP) ili formalno-obično (član 362. stav 1. tačka 2. ZPP).

Proizlazi da u parnici broj 80 0 P 004549 07 P pokrenutoj po tužbi od 09.03.2007. godine, postoji suparničarstvo i na aktivnoj i na pasivnoj strani, da su tužioci obični – formalni suparničari koji traže da im tuženi solidarno plate određene iznose na ime naknade štete, a najviši postavljeni zahtjev pojedinačnog tužioca kojim traži da mu na ime naknade štete tuženi solidarno plate iznosi 46.525,00 KM posmatrano u odnosu na sve ostale iz tužbe.

U takvoj situaciji, shodno odredbi člana 318. stav 2. ZPP, vrijednost predmeta spora se određuje prema vrijednosti svakog pojedinog zahtjeva, što je u konkretnom slučaju iznos 46.525,00 KM koji je po tužbi od 09.03.2007. godine najviši postavljeni zahtjev pojedinačnog tužioca, pa za svaku radnju koje je tužilac preduzeo istom pripada po 300 bodova (Tarifni broj 2. Tarife) sa uvećanjem 100% zbog zastupanja više klijenata (Tarifni broj 10. Tarife).

Kakva će biti odluka o troškovima postupka zavisi prvenstveno od oblika suparničarstva.

U pravilu, ako je riječ o običnom suparničarstvu sud će o troškovima postupka odlučiti primjenom odredbe člana 393. stav 1. ZPP (kojom je propisano da suparničari snose troškove na jednake dijelove), temeljem pretpostavke da je uspjeh običnih suparničara jednak ili približno jednak, a ako postoji znatna razlika u udjelu suparničara u predmetu spora, sud će prema srazmjeri tog udjela odrediti koliki će dio troškova naknaditi svaki od suparničara (stav 2.).

Međutim, ukoliko postoji solidarna odgovornost suparničara u glavnoj stvari, sud će o troškovima postupka odlučiti primjenom člana 393. stav 3. ZPP, kojom je propisano da suparničari koji su solidarno odgovorni u glavnoj stvari solidarno odgovaraju i za troškove dosuđene protivnoj strani.

Kada se ima u vidu da je tužilac zastupao tužene u predmetu Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 004549 07 P radi naknade štete, da je tužbeni zahtjev postavljen tako da pojedini tužioci traže da im tuženi solidarno plate određene iznose na ime naknade štete, proizlazi da su tuženi solidarno odgovorni u glavnoj stvari, a tako solidarno odgovorni i u pogledu naknade troškova postupka koji se dosuđuju suprotnoj strani, temeljem odredbe člana 393. stav 3. ZPP. Prema tome, revizijom se osnovano ukazuje na pogrešan je zaključak nižestepenih sudova da zbog toga što su tužioci obični suparničari, tuženi ne mogu biti solidarno obavezani na naknadu troškova postupka, jer su tuženi solidarno odgovorni u glavnoj stvari.

Nije sporno da je tužilac zastupao tužene G.M., D.M. i M.J. do 14.05.2013. godine, a ostale tužene N.C., V.M., R.S., S.M., K.B. zastupao i nakon tog perioda, do 21.04.2016. godine, da tuženi nisu ništa isplatili tužiocu na ime naknade za zastupanje, zbog čega je tužilac i podnio tužbu i u ovoj parnici traži isplatu te naknade od tuženih.

Tužiocu kao punomoćniku tuženih u parnici 80 0 P 004549 07 P pripada po 1.200,00 KM za svaku pojedinu radnju koju je preduzeo za tužene.

Za sve tužene tužilac je preduzeo slijedeće radnje: sastavio odgovor na tužbu 05.03.2009. godine, odgovor na preinačenu tužbu 23.11.2009. godine, 600,00 KM za zastupanje na svakom od odloženih ročišta 07.09.2009. godine, 26.11.2009. godine, 16.04.2013. godine, 1.200,00 KM za zastupanje na svakom održanom ročištu 16.02.2010. godine i 24.05.2011. godine, što ukupno iznosi 6.600,00 KM.

Shodno naprijed navedenom, svi tuženi su na ime zastupanja do 14.05.2013. godine solidarno dužni nadoknaditi tužiocu iznos od 6.600,00 KM.

Od 15.05.2013. godine tužilac je u tom parničnom postupku nastavio da zastupa ostale tužene: N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B. i za iste preduzeo slijedeće radnje: sastavio odgovor na preciziranu tužbu od 16.05.2013. godine, zastupao ove tužene na glavnim raspravama održanim 28.05.2013., 12.06.2013., 03.09.2013. godine i 04.12.2014. godine. Za svaku navedenu preduzetu radnju za ove tužene tužiocu pripada po 1.200,00 KM, tako da su tuženi N.C., V.M., R.S., S.M. i K.B. dužni da tužiocu po osnovu zastupanja u tom parničnim postupku solidarno plate i iznos od 6.000,00 KM.

Tužiocu ne pripada nagrada za zastupanje na odloženom ročištu 15.10.2013. godine na kome je na saglasan prijedlog punomoćnika svih parničnih stranaka određen prekid postupka. Takođe ne pripada mu naknada za sastav odgovora na žalbu od 15.07.2011. godine jer taj trošak nije bio nužan za vođenje parnice.

Tužbeni zahtjev tužioca postavljen je kao primarni i eventualni. Kada su zahtjevi kumulirani na način propisan odredbom člana 55. stav 4. ZPP, primarni i eventualni tužbeni zahtjev se međusobno isključuju, pa ih sud ne može sve usvojiti, već samo jedan od njih, ukoliko

nađe da je osnovan. Slijedom toga, kako je djelimično usvojen primarni tužbeni zahtjev tužioca valjalo je obje nižestepene presude ukinuti u dijelu odluke o eventualnom tužbenom zahtjevu.

Iz navedenih razloga, odlučeno kao u izreci na osnovu odredbi člana 250. stav 1, člana 248. i člana 249. stav 1. ZPP.

Tužilac je djelimično uspio sa revizijom, pa je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP. Cijeneći da je konačan uspjeh tužioca u parnici oko 32%, da je isti tražio troškove takse na tužbu i presudu po 500,00 KM, takse na žalbu i reviziju po 1.000,00 KM, obavezani su tuženi da tužiocu na ime naknade troškova cijelog postupka plate iznos od 937,50 KM.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić